

РЕШЕНИЕ

№ 23415

гр. София, 10.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 10.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **11982** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 268, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Т. Н. П., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], против решение № 17 от 13.10.2026 г., издадено от Х. М. - директор на ТД на НАП – [населено място], с което е оставена без уважение жалба, подадена от Т. Н. П. срещу писмо с изх. № 54-22-3463/17.07.2025 г., издадено от директора на офис „С.“ при ТД на НАП С., като неоснователна.

Жалбоподателят моли да се отмени обжалваното решение. Излага доводи за неправилност и незаконосъобразност на административният акт, постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Моли се оспореното решение и потвърденият с него акт да бъдат отменени.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Ответникът – директора на ТД на НАП С., редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрк. К., оспорва жалбата като изразява становище за нейната неоснователност. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе, съобрази следното от фактическа страна:

Липсва спор по фактите, а и от представените по делото доказателства се установява, че на 26.06.2025 г. в офис „С.“ при ТД на НАП С. е постъпила молба вх. № 54-22-3463/26.06.2025 г. от Т. Н. П., в която лицето е направило възражение за изтекла погасителна давност на публични задължения за здравно осигуряване за период от 01.10.2017 г. до 03.05.2018 г., установени с декларация обр. № 7 с вх. № 224812204387304/23.11.2022 г., за период от 18.07.2018 г. до 04.12.2018 г., установени с декларация обр. № 7 с вх. № 224812204387322/23.11.2022 г., за период от 17.08.2019 г. до 19.02.2020 г., установени с декларация обр. № 7 с вх. № 224812204387345/23.11.2022 г.

Извършена е проверка в ИС на НАП, при която е констатирано, че в данъчно-осигурителната сметка на лицето фигурират задължения за здравно осигуряване по декларация № 7 с вх. № 224812503137262/25.06.2025 г. за период от 30.01.2023 г. до 30.04.2024 г. в общ размер на 650,37 лв., от които главница в размер на 478,38 лв. и лихва в размер на 172,29 лв.

На 20.06.2025 г. по сметката на здравното осигуряване е постъпила сума в размер на 580,00 лв., която е покрила задължения за здравно осигуряване - главница за период от 01.10.2017 г. до 03.05.2018 г. и за период от 17.08.2019 г. до 19.02.2020 г. и начислените лихви към тях до 25.10.2019 г.

Видно от данъчно-осигурителната сметка на лицето, задълженията по декларация обр. № 7 с вх. № 224812204387304/23.11.2022 г. за период от 01.10.2017 г. до 03.05.2018 г. и по декларация обр. № 7 с вх. № 224812204387345/23.11.2022 г. за период от 17.08.2019 г. до 19.02.2020 г. са платени доброволно на 20.06.2025 г.

Към датата на подадената от лицето молба/възражение за изтекла погасителна давност - 26.06.2025 г., публичните задължения са били платени доброволно.

Преди датата на извършеното доброволно плащане - 20.06.2025 г., не са налице данни за подадено възражение за давност.

Във връзка с това е издадено писмо с изх. № 54-22-3463/17.07.2025 г., с което жалбоподателят е уведомен, че към датата на проверката задълженията са платени доброволно на 20.06.2025 г., преди подаване на молбата/възражение за изтекла погасителна давност и в данъчно-осигурителната сметка няма задължения, които да бъдат отписани на основание чл. 173 от ДОПК. Така издаденият административен акт, обективиран в писмо изх. № 54-22-3463/17.07.2025 г. на директора на офис „С.“ при ТД на НАП С., е обжалван по административен акт, като с решение № 17 от 13.10.2026 г. на директора на ТД на НАП – [населено място], жалбата е оставена без уважение, като неоснователна.

По делото е приобщена административната преписка, включително разпечатка на справка от база данни на НАП относно задълженията на Т. Н. П. към 16.07.2025 г., както и представени от страните писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Жалбата е подадена в срок, срещу акт подлежащ на обжалване по съдебен ред, от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, след проведено административно обжалване – задължителна процесуална предпоставка за обжалване по съдебен ред, което обосновава извода за процесуалната ѝ допустимост.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 от АПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при

издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

В случая се обжалва отказ на директора на офис „С.“ при ТД на НАП С. да бъдат отписани поради погасяване по давност на задължения на жалбоподателката за здравно-осигурителни вноски за периоди от 01.10.2017 г. до 03.05.2018 г. и от 17.08.2019 г. до 19.02.2020 г., които са платени доброволно на 20.06.2025 г., обективизиран в писмо с изх. № 54-22-3463/17.07.2025 г.

Съгласно чл. 173, ал. 1 от ДОПК, вземанията се отписват, когато са погасени по давност, както и в случаите, предвидени със закон. В нормата на чл. 173, ал. 1 от ДОПК не е посочен изрично компетентният да се произнесе орган.

На основание чл. 81 от АПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК, индивидуален административен акт на директор на офис „С.“ при ТД на НАП С. следва да се обжалва по административен ред пред директора на ТД на НАП, който е непосредствено по-горестоящия орган. Следователно обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и в кръга на законоустановените му правомощия. Решението е издадено в писмена форма, след обсъждане на наличните в преписката писмени доказателства и оплакванията на лицето, подало жалбата пред решаващия орган, поради което покрива изискванията за мотивираност. При издаване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обуславят неговата отмяна на процесуално основание.

Обжалваното по административен ред писмо, което представлява индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 1 от АПК, също е издадено от компетентен орган – орган по приходите в компетентната Териториална дирекция на НАП - С., определена съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК. Същото е издадено в предвидената писмена форма и съдържа изискуемите реквизити.

По отношение съответствието на писмо изх. № 54-22-3463/17.07.2025 г. на директора на офис „С.“ при ТД на НАП С. с материалноправните разпоредби следва да бъде отбелязано следното:

Съгласно чл. 162, ал. 1, т. 1 от ДОПК, задълженията за задължителни осигурителни вноски са публични държавни вземания. По силата на чл. 163, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон е предвидено друго от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите.

На основание чл. 168, т. 1 – 3 от ДОПК, публичното вземане се погасява: 1. когато е платено; 2. чрез прихващане; 3. по давност. В чл. 169, ал. 1 от ДОПК с императивна правна норма е установен задължителен ред за погасяване на публичните задължения - в следната последователност: главница, лихви, разноски.

Съгласно чл. 169, ал. 4 ДОПК, за публичните задължения, установявани от Националната агенция за приходите, до започване на принудителното им събиране, длъжникът заявява по ред и начин, определени със заповед на министъра на финансите, вида на задълженията, които иска да погаси. В тези случаи, според правилото на чл. 169, ал. 5 ДОПК, с постъпила сума се погасява задължението от съответния вид, срокът за внасяне на което изтича най-рано към датата на плащането, освен ако в закон не е предвидено друго. Ако срокът за внасяне на две или повече публични задължения от един и същ вид изтича на една и съща дата, те се погасяват съразмерно. В настоящия случай жалбоподателката има задължения за здравноосигурителни вноски за различни периоди, поради приложение намира чл. 169, ал. 5 от ДОПК и с постъпилата сума първо се погасяват най-старите задължения, за които срокът за внасянето им изтича най-скоро. В тази хипотеза на длъжника не е предоставена възможност да избира кои задължения като период на възникване, съответно на изтичане на срока за изпълнение, да погаси.

Между страните не е спорно, че изпълнение чрез плащане от жалбоподателката на изискуеми задължения за здравноосигурителни вноски, установени с декларация обр. № 7, е настъпило на

20.06.2025 г. След посещение в офис „С.“ към ТД на НАП С. на 25.06.2025 г. (съгласно твърденията на жалбоподателката, изложени в молба с вх. № 54-22-3463/26.06.2025 г. до директора на ТД на НАП) с цел получаване на удостоверение за непрекъснати здравноосигурителни права и извършена справка от служител относно наличие на изискуеми задължения Т. П. е била уведомена, че има задължения за здравноосигурителни вноски за периода за период от 30.01.2023 г. до 30.04.2024 г., които не са погасени. Едва след това П. молба вх. № 54-22-3463/26.06.2025 г. до директора на ТД на НАП, с която прави възражение за изтекла погасителна давност както на главницата, така и на лихвите за задължения за здравноосигурителни вноски за периода от м. 02. 2023 г. до м. 03.2024 г. В тази връзка се претендира, че постъпилата от нея сума е за погасяване на задълженията за периода от м. 02. 2023 г. до м. 03.2024 г. и неправилно е отнесена за погасяване на по-старите задължения.

Видно от изложените факти, към датата на извършеното плащане жалбоподателката Т. П. не е направила възражение за изтекла погасителна давност на задължения периоди от 01.10.2017 г. до 03.05.2018 г. и от 17.08.2019 г. до 19.02.2020 г., поради което законосъобразно, на основание чл. 169, ал. 5, вр. с ал. 4 от ДОПК, внесената сума в отнесена за погасяване на тези задължения, като най-стари.

На основание чл. 174 от ДОПК, не подлежат на връщане доброволно платени публични задължения, изпълнени след изтичане на давностния срок, включително отписаните по реда на чл. 173. Извършеното плащане е послужило за погасяване на изискуеми публични задължения, които макар и да са погасени по давност, не са недължими, а единствено не могат да бъдат предмет на принудително изпълнение.

Поради гореизложеното решение № 17 от 13.10.2026 г. на директора на ТД на НАП [населено място] е законосъобразно като издадено от компетентен орган, при спазване на законоустановената форма, административнопроизводствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

Жалбата на Т. П. срещу решение № 17 от 13.10.2026 г., издадено от Х. М. - директор на ТД на НАП – [населено място], с което е оставена без уважение жалба, подадена от Т. Н. П. срещу писмо с изх. № 54-22-3463/17.07.2025 г., издадено от директора на офис „С.“ при ТД на НАП С., като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

По разноските в производството:

Предвид изхода на спора и заявената претенция от ответника за присъждане на разноси по делото, на основание чл. 143, ал. 4 АПК, вр. § 2 ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 ДОПК е приложима само за производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета), в полза на НАП следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, установен в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 102,26 евро.

Воден от горното, Административен съд София – град, III отделение, 70-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Н. П., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], против решение № 17 от 13.10.2026 г., издадено от Х. М. - директор на ТД на НАП – [населено място], с което е оставена без уважение жалбата й срещу писмо с изх. № 54-22-3463/17.07.2025 г., издадено от директора на офис „С.“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Т. Н. П., ЕГН [ЕГН], да заплати в полза на Националната агенция за приходите сума в

размер на 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест цента), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: